

Kategorie do 15 let

1. místo Adéla Hutařová – Moc nízký plat

Další nudný den v mé nudné práci. Už pět dlouhých a nudných let makám pro Lucase v jeho časověstovně kanceláři Black & spol. Lucase znám už ze školy, ale on to prostě dotáhl dál. Taky mi to teď pořád připomíná a do nekonečna mě posílá dělat průvodce jen na jeden a ten samý, naneštěstí vcelku oblíbený zájezd – Život ve střední Evropě v období na konci druhého tisíciletí po Kristu.

Už po ani nepočítám kolikáté přivedu cestující do odletové místnosti. Nechápu je. Zaplatili jmění, jen aby se mohli chvíli potit na poli a zažít hostinu o třech chodech. Divní lidé. Zatímco na sebe natahují dobové oblečení, já popadnu pár rekvizit. Pak už si celá výprava stoupne na čtverec vyznačený na zemi, zadám datum, hodinu, minutu a místo, a už fičíme napříč časem do té nejnudnější doby ze všech.

Ocitneme se na poli, kde všem můžu ukázat nějaké dochované předměty z této éry: pár takzvaných „mincí“, blyštivých koleček používaných jako měna, a dřevěného kačera (znám ho z učebnice vyhynulých tvorů) na špagátě. Zatím se nepřišlo na to, k čemu sloužil. Mezi ty nejpopulárnější teorie patří: návnada pro lov – to bude asi správné, jenže model moc neodpovídá realitě, náboženské účely, ale proč by někdo uctíval kačera? Já osobně si myslím, že je to náhrada domácího mazlíčka pro alergiky.

Přeříkávám nacvičený výklad doplněný o pár osobních poznámek a pomalu se blížíme k cíli. Když dorazíme k poli, všem ukážu, jak se okopává řádek. Baví mě, jak všichni fascinovaně hledí na rýč, jeden z nejprimitivnějších nástrojů z počátku lidského pokolení. Jak tak vysvětluji základní postoj a techniku, jednomu dítěti vypadne z pusy údivem cukr na špejli, další místní výmysl. Poté si všichni rozeberou rýče z hromady na rohu pole a já už jen sleduji, jak se všichni chabě pokouší okopat políčko. Ze všech se řinou potoky potu, nejsou na fyzickou práci zvyklí, a navíc tu praží slunce. Někdo už to úplně vzdal a posedává na trávě poblíž. Jsou to hlavně menší děcka, a já se rozhodnu jim ukázat, co je za domem, který tu je vlastně jen pro okrasu.

Tuto maličkou farmu si Black & spol. koupili za směšnou cenu před pár lety, a lidi to tu vážně baví. Netuším proč. Vybídnu děti, aby šly za mnou. Sám otevřu dveře. Nechci, aby mě otravovaly nějakými všetečnými dotazy jako vždycky, když je nechám bez zábavy delší dobu. Projdeme až k ohradce a já si vzpomenu, že jsem posledně možná tak trochu zapomněl nakrmit exemplář číslo 3. V ohradě je celkem jedno prase domácí, malý poník, osel a ovce – a jako vždy na ně všichni zírají. Podívat se na minizoo přišli dokonce i někteří starší. Tohle všechny vždy dostane. Ještě chvíli je nechám koukat na těžce sháněný dobytek a potom rovnou odpovím na sérii otázek, která vždy přijde. Prasata nemají v rypáčku

zásuvku, žádné ze zvířátek se nemusí nabíjet, bohužel si je nemůžete zabalit a v úsporném režimu odvézt domů. Teď se jich můžou dotknout. Otevřu vrzající vrátka a ti odvážní se vydají za „divokou zvěř“. Nějaká holka zapiští, když poník zamrská ocasem. Já se pro jistotu vydám dozadu ke kleci s králíky a nenápadně vytáhnu zdechlinu čísla 3. Škoda. Měl jsem ho rád. Slyšel jsem ale, že se dá sníst. Později si můžu s jinou skupinou vyzkoušet dobový recept.

Když návštěvníci dovdychají nad faunou a flórou, vydáme se na náves, kde by zrovna měly být hody. Cestou vysvětluji, jaké pokrmy jsou přichystané a jak se jí. To byste netušili, co všechno dnešní lidi dokáží vymyslet třeba s korbelem piva... Dorazíme na náměstí, které pokrývají stoly s jídlem. Všichni se rozprchnou po celém prostoru a já si jdu sednout opodál. Místní jídlo znám už skoro tak dobře jako to naše. Už mě tyhle zájezdy nebaví. Škoda, že jsem nevystudoval něco lépe placeného.

Přijde ke mně nějaký pán.

“Nechápejte to špatně, ale kdy se vrátíme? Bez urážky.”

“No, pokud všechno půjde hladce, tak za pár minut. Vás to tu nudí?”

“Tehle zájezd vybrala manželka. Ona a děti si to užívají. Není to tu úplně zábava, ale pořád lepší než minule. Nikdy nezapomenu, jak nás honili dinosauři. Nebo předtím, to byla druhá světová válka. Tehdy ten průvodce jen mlel a mlel a mlel. Tohle je asi ta nepohodovější dovolená za posledních deset let.”

Vrátil jsem se pro všechny ostatní a vydali jsme se zpět domů. Slova toho smolaře se mi pořád přehrávala v hlavě. Možná přece jen Život ve střední Evropě v období na konci druhého tisíciletí po Kristu není zas tak špatný zájezd.